

til Pilatus, inden det lykkedes ham at få et tilmeldingsskema og blive registreret som donor.

Hvis fremgangsmåden er den samme i resten af landet, som er beskrevet her, kan man da godt forstå forskellen i procenter på dem, der har besluttet sig, og dem, der er blevet registreret. For det er jo nok ikke alle, der ligesom på-gældende brevskriver her, vil bruge flere dage på at finde ud af, hvordan man kan få lov til at meddele, at man ønsker at forære sine organer væk, når man dør.

En anden betingelse for os for at støtte forslaget ville være at være sikker på, at der kun vil blive udtaget organer, hvis afdøde har afgivet skriftligt samtykke.

Men vi synes, det er et positivt forslag, og vi vil gå med i en positiv og grundig behandling af det i udvalget.

Tom Behnke (FRI):

Det dilemma, vi ofte står i, kan jo godt skitseres på den måde, at på den ene side har vi desværre en masse borgere her i landet, som er meget syge, og som har brug for et nyt organ, og på den anden side er der lykkeligvis og heldigvis ikke er så mange, der kommer i den tragiske situation at afgå ved døden før tid – om jeg så må sige – i en alt for ung alder.

Man kan sige, at det både er et problem og en lykkelig begivenhed, at forholdet er sådan, men sådan er det. Så det, vi egentlig diskuterer, når vi taler om organdonorer og donation af organer, er altså det potentielle, der ligger.

Er der da taget stilling, eller er der ikke taget stilling? Og er der i den gruppe, om jeg så må sige, nok? Men vi kan hverken gøre det ene eller det andet, til eller fra. Vi kan måske gøre noget for at forhindre, at der er nogen, der dør i en ung alder, men dér kan vi ikke regulere på antallet. Og det skal vi heller ikke, heldigvis.

Men dér, hvor man så kan gå ind, er i de tilfælde, hvor der er nogen, der har udfyldt et skema, og som har givet tilsagn om, at de gerne vil være donorer den dag, de afgår ved døden, men hvor de pårørende så modsætter sig og siger: Det vil vi ikke være med til. Det er heldigvis ikke i så mange tilfælde, men de findes, og for at komme ud over det, ville det være hensigtsmæssigt.

Det ville også være hensigtsmæssigt af hensyn til sine nære, sin familie, sine pårørende, at man tager stilling til det her spørgsmål, således at man ikke overlader det til de pårørende, men at man selv har taget stilling til det. Det vil også

alt andet lige gøre det nemmere for de pårørende.

Jeg har under debatten op til fremsættelsen af det her forslag, forhandlingen af det her forslag, truffet utrolig mange mennesker, der giver udtryk for: Det er også rigtigt, vi har gået og overvejet, om ikke vi skulle udfylde sådan et skema, men vi har ikke fået taget os sammen til det; vi har ikke fået gjort tankeprocessen færdig; vi har ikke truffet en endelig beslutning. Og der tror jeg på, at alene det, at man sådan ligesom skubber lidt på og siger, at nu må folk tage stilling, vil gøre, at mange tager stilling.

Der vil også være mange, der siger nej. Der vil være mange, der krydser af og siger »ved ikke«, for den mulighed er der jo også, som det fremgår af mit beslutningsforslag. Der er muligheden for, at man kan sige ja, man kan sige nej, og man kan også sige »ved ikke« eller »har ikke taget stilling«. Og jeg mener for så vidt, at de, der så ikke sender skemaet tilbage, naturligvis skal registreres i rubrikken »ved ikke«, »har ikke taget stilling«, således at man på et senere tidspunkt ved en given lejlighed, som nu f.eks. ministeren siger det, fremover vil prøve at gøre det, at når man udsender nye sygesikringskort, så sender man denne her pjece med med en opfordring til, at man tager stilling. Det vil være hensigtsmæssigt, og så hænger det sammen igen.

Men det, vi jo også møder, og det var så det bilag, som jeg fik runddelt i Sundhedsudvalget, var den borger, der henvendte sig og sagde: Det er jo helt forfærdeligt. Han havde truffet en beslutning. Han havde gjort op med sig selv og var blevet enig med sig selv om, at han gerne ville være organdonor, men ligeegyldigt hvor han henvendte sig hos offentlige myndigheder, så var det i hvert fald ikke lige dér; de vidste egentlig heller ikke, hvor man skulle henvende sig. Og det er jo stærkt problematisk.

Og derfor har jeg, siden forslaget blev fremsat, egentlig haft lyst til, at man skulle have ændret den sidste pind. Den her debat, som vi lægger op til med beslutningsforslaget, burde måske ændres til, at man sørger for, at inden for den offentlige sektor bliver der en oplysningskampagne for offentligt ansatte om: Hvor skal man henvende sig? Når borgerne kommer og spørger til det her, hvor skal man så vise dem hen, så de kan få udleveret det her skema?

Eller måske skulle man have skemaet liggende på flere offentlige institutioner, for det, vi jo kan se, er, at det i hvert fald er et af de steder,